

delse udover de Forskrifter, der indeholdes her i Loven, opnaar en eller flere Kommuners Garanti, saa bliver det et Spørgsmaal om en finansiel Forpligtelse, som Kommunen paatager sig, og Tilladelsen hertil hører slet ikke hjemme i denne Lov. Der er i denne Lov intet, der forhindrer, at en Kommune kan erklære om en Sparekasse, som allerede eksisterer eller som fremtidig oprettes: Vi paatager os Garanti for denne Sparekasse. Men Kommunen kan, da det jo kan være en meget vidtrækkende Forpligtelse, saa vidt jeg ved, ikke træffe en saadan Disposition uden at faa Tilladelse dertil af Indenrigsministeren.

Helt anderledes er Forholdet med det andet Ændringsforslag, Nr. 5. Det gaar i Virkeligheden ud paa, at kommunale Myndigheder skal være berettigede til i alle Tilfælde, og forsaavidt angaar Sparekasser uden Garanter, endog uden nogen som helst Garanti, at skaffe sig Hals- og Haandsret over en Sparekasse. Ja, lad mig nævne: en af de allerstørste Sparekasser, Sparekassen for København og Omegn, har ingen Garanter; det vil altsaa sige, at Københavns Kommunalbestyrelse kunde faa fat paa alle de 100 eller 150 Mill. Kr., hvor meget det nu er, der ligger i denne Sparekasse, og disponere over dem. Jeg vil gratulere Stadens Finansborgmester til et saadant Arrangement, men om det vilde være særlig ønskeligt enten for Sparerne, for Sparekassen eller for Kommunen selv, at give den en saadan ubegrænset Adgang til at kunne disponere over andres Penge, synes mig noget tvivlsomt. Ikke mindre vidt gaar man i det samme Ændringsforslags 2det Stykke, hvor det med Hensyn til Sparekasser med Garanter bestemmes, at Kommunerne mod at paatage sig Garanti uden videre kan overtage hele Sparekassen — dog med Handelsministerens Samtykke. Disse Ændringsforslag vilde ganske gøre det af med, hvad vi hidtil herhjemme har forstaaet ved Sparekasser, og indlede en ny Udvikling paa dette Omraade, hvis Konsekvenser jeg ikke tør sige, at jeg er i Stand til at overse.

Den ærede Ordfører omtalte, at der efter Betænkningens Afgivelse er indkommet nogle Henvendelser, der er aftrykte som Bilag. Fra Fællesrepræsentationen for De danske Sparekasser er der gjort opmærksom paa, at det til en vis Grad finder Sted, at Banker overtager Sparekasser, og at dette i alt Fald til Dels sker saaledes, at vedkommende Institut fremdeles dækker sig under Navnet Sparekasse og nyder de dermed forbundne Begunstigelser. Noget saadant vil ved denne Lovs

Vedtagelse forhindres. Der kan efter denne Lovs Vedtagelse overhovedet ikke ske en Overdragelse af en Sparekasse eller en Sammenslutning mellem en Bank og en Sparekasse uden Handelsministerens Samtykke, og et Pengeinstitut, der ikke strengt fyldestgør de Forskrifter, som Loven indeholder, kan ikke kalde sig Sparekasse. De Betæneligheder, som finder Udtryk i denne Henvendelse, mener jeg altsaa fuldt ud imødegaas ved Lovforslagets Vedtagelse.

Den anden Henvendelse, fra De danske Provinsbankers Forening, gaar ud paa særlig at udtale en Betænelighed ved, at det i Lovforslagets § 1 siges at være tilladeligt for Sparekasser at yde Udlaan mod „Selvskyldnerkaution, denne ogsaa i Veksselform“. Man siger, at der derved synes at aabnes Adgang for Sparekasser til at kunne drive Vekseldiskontering i hvilket som helst Omfang. Med Hensyn hertil skal jeg udtale, at disse Ord i § 1, „Selvskyldnerkaution, denne ogsaa i Veksselform“, er indføjede efter særlig Henstilling fra Sparekasse-Repræsentationens Side, idet det er gjort gældende, at det vilde være meget ubekvemt for Sparekasserne, om de skulde være afskaarne fra at kunne yde deres Laan i den Form, at der gives Veksel derfor. Forholdet er for Tiden det, at der intet er til Hinder for, at Sparekasser ikke blot giver Laan i Veksselform men endogsaa driver, hvad man kan kalde Vekseldiskontering i næsten bankmæssig Udstrækning. Dette sidste vil efter denne Lovs Vedtagelse ikke være tilladeligt, idet det udtrykkelig siges, at Sparekasser ikke maa drive Bankforretninger. Men selve det at give Laan paa en Veksel er ikke Bankforretning. En Veksel er i og for sig ikke nødvendigvis andet end et Gældsdokument, hvorefter ikke blot den, der udsteder eller accepterer Vekslen, hæfter for Gælden, men ogsaa Endossenterne indtræder som Selvskyldnerkautionister. Men en Veksel har som Gældsbevis væsentlige Fordele i processuel Henseende, idet der ikke kan gøres Indsigelse gældende imod Forpligtelsens Gyldighed, medmindre da Vekslen er falsk; der kan ikke gøres Fordring paa, at den ved Vekslen konstaterede Forpligtelse kompenseres mod modstaaende Krav. En Veksel er saaledes det reneste Gældsdokument, man overhovedet kan have. Derfor, hvis en Sparekasse skulde være afskaaret fra, naar en Mand kommer op for at laane Penge, at sige til ham: Ja, lad os faa din Veksel, og skaf to Endossenter, saa vilde